

POHJOIS-KARJALAN
MAAKUNTAKIRJASTO

KORPISOTURI

toimitus:
k a kulhia
e i tarvainen
m komulainen

kansi: k a kulhia
foto: k t karhu
taitto: s pajarinen

YLÄMYLLY 2. 12. 1966

Onnittelten Teitä reservialiupeeerikurssinne päättymisen johdosta! Sekä fyysisesti että henkisesti varsin vaativan koulutuksenne tavoitteena on johtajien kasvattaminen sodan olosuhteita silmälläpitäen. Nyky-yhteiskunnassamme on johtajakoulutuksella sen kaikilla aloilla ensiarvoisen tärkeä ja jatkuvasti korostuva merkityksensä. Valtaosa Teistä sijoittuu myöskin siviilielämässä eriasteisiin johtaja-

tehtäviin, ja siksi haluankin tänään teroittaa mieliinne suomalaisen johtajan velvoitusta erään maanpuolustuksen perustekijän, maanpuolustustahdon, luojana, ylläpitäjänä ja kohottajana toimintaympäristössään. Tämä tahto ilmenee siten, että

— annamme hyväksymisemme ja tukemme niille toimienpiteille, joiden tarkoituksena on toisaalta puolueettomuutemme korostaminen ja toisaalta rauhanomaisten, ystävällisten suhteiden säilyttäminen muihin maihin ja kansoihin,

— pidätymme osallistumasta ja sekaantumasta muiden maiden välisiin selkkauksiin samalla kun huolehdimme siitä, ettei aluettamme päästä käyttämään kansallisiille eduillemme vieraisiin tarkoituksiin,

— haluamme aktiivisesti osallistua kansainväliseen yhteistyöhön ja pyrkiä vuorovaikutuksessa eri maiden kansalaisten kanssa lisäämään maatumme kohtaa tunnettua luottamusta ja arvonantoa,

— haluamme yhteistyössä oman maamme kansalaisten ja kansalaisryhmien kanssa osallistua siten kansanvaltaisen yhteiskuntajärjestelmämme kehittämiseen ja kaikkien kansalaisten aineellisen hyvinvoinnin samoin kuin hengenviljelyn saavutusten hyväksikäyttömahdollisuuksien lisäämiseen, että jokainen voisi tuntea kuuluvansa suomalaisen yhteiskuntaan sen täysivaltaisena jäsenenä,

— omaksumme sellaisen isänmaallisen mielenlaadun, joka ilmenee, paitsi kiintymyksenä omaan maahan ja kansaan, myös kiintymyksenä omaperäiseen suomalaiseen elämänmuotoon ja pyrkimyksenä ylläpitää rauhaa; tämän mielenlaadun ilmauksia ovat myös valmius henkilökohtaisiin uhrauksiin sekä empimätön ja päättäväinen tahto taistella maamme puolesta, milloin loukkaamattomuutemme turvaaminen ja riippumattomuutemme suojaaminen niin vaativat.

Varuskunnan päällikkö
Everstiluutnantti

K O TOLVANEN

Karjalan Jääkäripataljoonan
komentaja

everstiluutnantti

PENTTI SYRJÄ

VARUSMIESTEN VAPAA-AIKA

Puolustusvoimain komentaja on 26. 9. 1966 päivätyllä kirjelmällä antanut käskyn varusmiesten vapaa-ajan ko-keiluluonteisesta järjestelystä.

Tämän käskyn mukaan varusmiesten vapaa-ajaksi katsotaan yleensä arkipäivänä päivällisen ja iltatoimien välinen aika sekä lauantaista puhdistuspalvelun päättymisestä maanantaihin klo 02.00.

Vapaa-aikaa ei kuitenkaan ole silloin, jos edellä mainittuina aikoina on palvelusohjelman mukaista palvelusta, vartio-, päivystys- yms. palvelusta, toimintavalmiuteen kuuluvaa hälytys- tai siihen liittyvää muuta palvelusta taikka jos asianomainen kuuluu tulipalo-, pelastuspalvelu- yms. komennuskuntaan taikka kärsii hänelle määrättyä järjestsyrangaistusta.

Periaatteena pidetään, että kullekin varusmiehelle tulee viikon lopun vapaa-aika mikäli mahdollista joka toinen viikko.

Reserviupseeri- ja reserviupseerikouluissa pyritään antamaan vapaa viikonloppu joka viikko, minkä vuoksi vartio-, päivystys-, hälytys- yms. tehtäviin käytetään vain vähimmäismäärä oppilaita.

Vapaa-aika on varusmiehen omassa käytössä, ja hänellä on tällöin oikeus poistua kasarmialueelta ja varuskunnasta. Varusmiehen poistuessa yksiköstään on yksikössä oltava selvyys hänen olinpaikastaan tai -paikkakunnasta.

Varuskunnan päällikkö ja joukko-osaston komentaja voivat tarvittaessa antaa paikallisista oloista ja koulutuksen järjestelystä johtuvat vapaa-ajan käyttöä koskevat ohjeet. Niiden mukaan voidaan edellä mainituista määräyksistä poiketa, esim. paikallisista liikenneyhteyksistä johtuen siten, että viikonlopun vapaa-aika voi alkaa lauantaisin heti aamupäiväpalveluksen jälkeen ja päättyä vasta maanantaina ennen palveluksen alkua.

Ruokailut eivät ole vapaa-aikana palvelusta.

Lähinnä paikallisista liikenneyhteyksistä johtuen olen käskinnyt, että varusmiesten vapaa-ajaksi katsotaan Karjalan Jääkäripataljoonassa arkipäivänä päivällisen ja iltatoimien välinen aika sekä lauantaina ja pyhien aattona lounaasta maanantaihin klo 07.00. Poistuessaan vapaa-aikana kasarmialueelta varusmiehellä tulee olla mukanaan varuskuntakortti, johon on pysyvästi merkitty vapaa-ajat. Yksiköissä on pidettävä kirjaa, josta ilmenevät varusmiehen poissaoloaika ja olinpaikkakunta.

Pidennettyjä ja tavallisia sunnuntailomia sekä ns. päiväilomia ei enää myönnetä. Aikaisemmin annetut määräykset muista lomista ovat edelleenkin voimassa. Iltalomille lauantaisin ja sunnuntaisin saadaan päästää kuitenkin vain rajoitettu määrä miehiä.

Edellä olevat palveluksen ja vapaa-ajan selvää toistetaan erottamista koskevat määräykset on tarkoitettu varusmiesten parhaaksi. Niitä ei kuitenkaan pidä tulkita niin,

että esim. päivällisen jälkeen normaalisti suoritettavat toimenpiteet, kuten tupien ja alueiden siivous, henkilökohdallisen aseistuksen ja varustuksen huolto yms. olisi lupa laiminlyödä. Toisaalta ei ketään saa esim. puhdistuspalvelun varjolla sitoa koko illaksi kasarmiin. Vapaa-ajan poistumisoikeuden voi varusmieheltä evätä vain kantanhenkilökuntaan kuuluva esimies. Tällöin tulee syynä olla joko päiväohjelman mukainen palvelus tai vartio-, päivystys-, hälytys- yms. tehtävät taikka virallisen, rangaistus-korttiin merkityn rangaistuksen sovitus.

Vapaa-ajan järjestelyjen tehostamiseen liittyen on puolustusvoimissa tutkimuksen alaisena, voitaisiinko varusmiehille antaa oikeus käyttää vapaa-aikanaan ja lomalla ollessaan siviilipukua. Mielestäni tämä voitaisiin sallia. Siviilipukujen tuominen kasarmiin ja siviilipuvussa esiintyminen kasarmialueella eivät käsitykseni mukaan kuitenkaan voi tulla kyseeseen. Siviilipuvun käyttöoikeuden myöntämisessä palveluksen ja kasarmialueen ulkopuolella tuo ilmeisesti mukanaan tiettyjä haittoja, kuten eriaistaiseen varallisuuteen pohjautuvan epädemokraattisuuden pukeutumisessa, houkuttuksen alkoholin käyttöön sen saannin helpottuessa ja sotilaspuvun arvostuksen mahdollisen vähenemisen. Saavutetut edut ovat kuitenkin todennäköisesti haittoja suuremmat ainakin sitten, kun ajatuksissammekin kypsytämme käsittämää, että sotilaspuku on vain eräänlainen työasu, jota käytetään tehtävän ja toiminnan erikoisuuteen vuoksi. Vapaa-aikanaan saa vapaan maan kansalainen pukeutua oman makunsa mukaisesti. Onhan sotilaspuku kuitenkin vain ulkonainen tunnusmerkki. Kunnialla kannettuna se herättää arvostusta koko puolustuslaitosta ja kantajaansa kohtaan. Huolimattomasti pukeutunut sotilas on häpeäksi itselleen, joukko-osastolleen ja puolustusvoimille.

Tiiviin palveluksen ja selvästi määritetyn vapaa-ajan keskinäinen tasapaino on tärkeä tekijä pyrittäessä tekemään nuorukaisesta »miesten koulussa» reipas, ryhdikäs ja rehti suomalainen sotilas.

Meillä on yhteys keskenämme

Jaakko Pakkanen

Aineellisuuden keskittynyt ja kova elämänsuuntaus, joka nyt maailmassa vallitsee, on synnyttänyt yhteiselämämme vaikeimmat pulmakysymykset. Väärä elämänsuunta on työntänyt kiiloja syvälle yhteiselämään, erityisesti järkyttäen ihmisen asemaa. Ihmisten välinen yhteys ja veljeyden henki on tullut häirityksi. Suomen vesistöjen säännöstelytoimintaa johtava insinööri toteaa, että nykyään on varsin helppoa saattaa Suomen järvet yhteistoimintaan — niin että on miltei yhdentekevää, säännöstelläänkö ensin Pielisjärvi vai Kemijärvi vai Oulunjärvi, koska nykyään mahdolliseksi käynyt voiman siirto on poistanut välimatkojen asettamat esteet. Mutta samalla hän totesi, miten paljon vaikeampi on saattaa ihmisiä ja ihmisryhmiä yhteistyöhön toistensa kanssa. Ihmiset ovat eristäytyneet. Kirjoitukseni otsikon neljällä sanalla ei siis olisikaan katetta! Siitä huolimatta, että ne ovat P-Raamatun sanat! Siviilielämän piirissä ihmisten keskinäinen myötälämisen halu saattaa jäädä vähäiseksi. Kukin ajattelee ensisijaisesti itseään.

Nyky kristikunnassa on tosin merkkejä siitä, että ollaan siirtymässä papin ja leviitan kysymyksistä, so. puhtaasti teologisista kysymyksistä ja tehtävistä kristillisen palvelamisen kysymyksiin ja tehtäviin. Ekumeeninen liike, MRA sekä muut sitä vastaavat liikkeet ovat todisteita siitä. Meidän kirkossamme etsitään jatkuvasti uusia mahdollisuuksia saattaa ihmisiä yhä lähemmäksi toisiaan.

Asevelvollinen kokee palvelusaikanaan kouriintuntuvala tavalla keskinäisen yhteenkuuluvuuden palveluskumppaneittensa kanssa. Yhteistyö sotaväessä on merkityksellistä yhteysajatukselta puhuessamme. Otsikon neljä sanaa eletään todeksi kentällä, tuvassa, sotaharjoituksissa, sotkussa. Missä tahansa kaksikin varusmiestä on yhdessä siinä toteutuu keskinäinen yhteys. Palvelusaikana syntyneellä yhteydellä on myös jatkuvuutta siviilissä. Selaillessasi oman kurssisi KORPISOTURIN sivuja ne muistuttavat Sinua kerran koetusta ja eletystä todellisesta keskinäisestä yhteydestä. Tai kohdatessasi entisen kurssikaverin koet jo kädenpuristuksessa veljellisen yhteyden, jota eivät mitkään siviilikarsinat, sääty- tai muine eroineen voi koskaan katkaista. Tällaista yhteyttä me tarvitsemme itsemme tähden ja toistemme tähden. Mutta tämä ei olisi pappisi kirjoitus, ellen muistuttaisi Sinua, veljeäni, siitä yhteydestä, joka solmittiin Sinun ja Vapahtajasi välillä pyhässä kasteessa. Se on ihmisen tärkein yhteys. Siihen sisältyy ajatus: minä tarvitsen Vapahtajan yhteyttä. Hänen henkensä synnyttämänä syntyy yhteys ja veljeyden henki, joka paanee meidät liikkeelle niiden hyväksi, joiden kuormat ovat liian raskaat heidän yksin kantaa.

Karjalan Jääkäripataljoona
Reserviupseerikoulu
Ylämylly 12. 11. 1966

HERRAT RYHMÄNJOHTAJAT

Kurssi 59 on loppunut. Samalla te olette sivuuttaneet toisen vaiheen sotilaskoulutuksessanne. Tärkein vaihe on nyt edessäanne. Niiden tietojen ja taitojen soveltaminen käytäntöön, tietojen ja taitojen, joita olette oppineet täällä, kuka enemmän, kuka vähemmän. Yksi noista, etten sanoisi, taidoista on yhteishenki. Sen saavuttamiseksi on oman osuutensa tehnyt kurssi 59:n oppilaskunta. On juostu Leinosen lenkki, on harrastettu henkisiä rientoja teatterin ja konsertin muodossa. On vuodatettu verta. Sekin yhteisen asian hyväksi. Uskon, että oppilaskunnan toiminta tavalla tai toisella on tavoittanut jokaisen oppilaan. Ellei muuten niin ainakin virkistävän virvokepullon muodossa.

Edessämme on nyt Korpisoturi N:o 20. Se olkoon ikäänkuin loppusilauksen antava yhdysside kurssi 59:n välillä.

Kiitän oppilaskuntaa loppua kohti vilkastuneesta toiminnasta. Onnittelen tänä päivänä teitä kaikkia, kurssi 59:n oppilaat. Olette saavuttaneet erään välitavoitteenne.

Oppilaskunnan
kuraattori
Itn M Lipitsäinen

KOULUTTAJAT

Kapt M Selin
Koulun johtaja

Ltn E Vallius
Pst-linja

Ltn I Suvinen
Krh-linja

Ltn Lipitsäinen
I joukkue

Väepeli Nevanen
Koulun väepeli

Ylik A Turunen
II joukkue

Ylik Smura
Viestilinja

Kers Nousiainen
Krh-linja

Kers Tiilikainen
Koulun tväl-au

Kers A. Korhonen
II joukkue

Kers J Mölsä
I joukkue

Alik P Sahlsten
Urheilua-

Alik M. Vinni
Viesti

Alik S Pajarinen
Toimisto-au

Alik H Pisto
Krh

Alik J. Reijonen
Krh

Alik S Muikku
Pst

Alik E Varonen
Tst-väline

APUKOULUTTAJAT

Alik P Räsänen
II joukkue

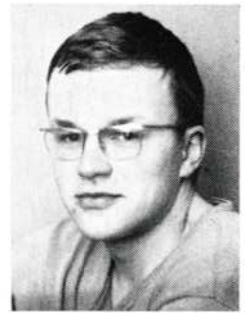

Alik Pöyhönen
I joukkue

KIVÄÄRILINJA

I JOUKKUE

Tupa Kollaa

Tarvainen E I
yo
15. 7. 1947
Joensuu

Helisten Ilmo
opisk.
8. 1. 1948
Outokumpu

Kinnunen Pentti
varastom.
13. 12. 1946
Joensuu

Kinnunen Toivo
opisk.
7. 5. 1946
Kajaani

Koivisto Arto
valaja
7. 12. 1947
Isojoki

Luostarinen M
metallim.
28. 7. 1946
Vehmersalmi

Pajarinen Esko
yo
28. 10. 1945
Polvijärvi

Piironen Alpo
viilaaja koneistaja
21. 7. 1946
Liperi

Yrjönen Seppo
yo
Hämeenlinna

Repo R
opisk.
8. 7. 1946
Kajaani

Tolkki Mauri
merkantti
30. 9. 1945
Joensuu

Kauhanen Unto E
merkantti
1. 2. 1948
Leppävirta

Paavola Jouko A
laitosmies
21. 11. 1946
Kuopio

Korhonen Tuure J
metsätyömies
4. 7. 1946
Sotkamo

Kahila Jorma J
merkonomi
14. 3. 1945
Joensuu

Eskolin Erkki E
merkonomi
6. 4. 1946
Helsinki

Hartikainen Veikko P
maanviljelijä
24. 8. 1946
Nilsia

Mathalt Raimo O
työmies
18. 8. 1946
Kaavi

Kauppinen Matti J
merkonomi
29. 5. 1946
Iisalmi

Sihvonen Matti J
muusikko
19. 1. 1948
Ylivieska

Käsänen Herman
asentajaoppilas
15. 9. 1946
Niisä

Karhu Risto
työmies
16. 6. 1943
Puolanka

Koistinen Jorma O
opiskelija
25. 5. 1946
Kontiolahti

Tupa Tolvajärvi

17. 4. 1948
Oinonen Lauri A
opiskelija
Siilinjärvi

Stranden Keijo A
laitosmies
2. 6. 1946
Kuopio

Tossavainen Jaakko J
opiskelija
30. 7. 1947
Kuopio

Korhonen Jorma J
nuorisonohjaaja
23. 1. 1947
Kuopio

Lyyra Unto V A
merkonomi
4. 9. 1946
Pieksämäen mlk.

Voutilainen Erkki J
yo
31. 8. 1946
Kuopio

Hyvönen Eero T
autonasentaja
28. 5. 1946
Sotkamo

Palviainen Kalevi
osastonhoitaja
27. 4. 1946
Tohmajärvi

Karttunen Seppo J
maanviljelijä
12. 5. 1946
Polvijärvi

Räsänen Vilho E
traktorinkuljettaja
14. 5. 1946
Tuusjärvi

Kauppi Kari P
kirjapainotyöntekijä
1. 6. 1948
Kuopio

Pitkänen Pauli O
yo
21. 9. 1947
Sorsakoski

KIVÄÄRILINJA

II JOUKKUE

Tupa Kuhmo

Leppänen Toivo O E
koneenhoitaja
12. 8. 1946
Uimaharju

Kontturi Veikko J
metsätyömies
24. 5. 1946
Ilomantsi

Jestoi Aimo Veli
tekniikko
28. 9. 1945
Muruvesi

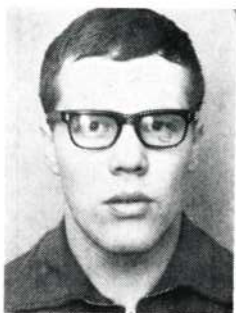
Rätty Risto V H
opiskelija
5. 7. 1946
Joensuu

Siikanen Hannu A
autonasentaja
2. 4. 1945
Joensuu

Seppänen Sulo K
opiskelija
2. 2. 1947
Suomussalmi

Alakoski Seppo J M
autonkuljettaja
27. 9. 1946
Liperi kk.

Mikkonen Pertti O
yo
1. 2. 1947
Kontiomäki

Kulhia Knut A
valt.yo
11. 8. 1946
Helsinki

Koponen Antti V
yo
26. 8. 1946
Varkaus

Leinonen Pertti O
opiskelija (yo)
10. 3. 1946
Kuopio

Tiilikainen Pentti L
puuseppä
3. 11. 1946
Kuopio

Ihalainen Pertti O A
traktorinkulj.
25. 9. 1946
Siilinjärvi

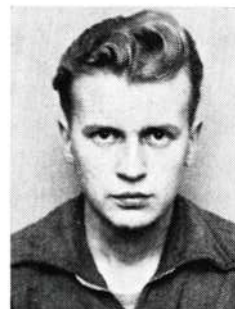
Hoffren Veli P
maanvilj.
2. 5. 1946
Muruvesi

Rynnänen Risto O
operatööri
20. 8. 1945
Pielisjärvi

Miettinen Kauko V U
peitteentekijä
1. 9. 1948
Leppävirta

Repo Ilkka A
yo
9. 7. 1946
Hämeenlinna

Tossavainen Lauri M J
yo
24. 2. 1947
Kuopio

Tupa Suomussalmi

Sallinen Aulis E
maanvilj.
2. 12. 1946
Rääkkylä

Lousio Alpo K
merkon.
5. 3. 1946
Helsinki

Tanhu Pertti K
varastomies
23. 2. 1946
Kuopio

Ruotsalainen Tero I
merkon.
16. 5. 1946
Varpaisjärvi

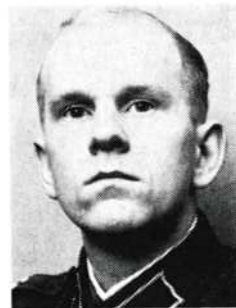

Viitajoki Reijo K
maanviljelyskonekorj.
25. 2. 1946
Valtimo

Tupa Salla

Manninen Erkki E S
metsätyömiehes
16. 5. 1946
Suomussalmi

Leppänen Kaarlo V
malminetsijä
7. 7. 1946
Kaavi

Penttinen Manne O
rak.mestari
16. 3. 1944
Tohmajärvi

Turunen Taisto K
maanviljelijä
29. 8. 1946
Tuusniemi

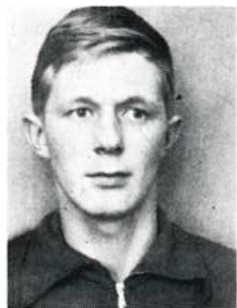
Tanskanen Erkki A
sekatyömiehes
4. 10. 1946
Juuka

Alho Pentti V O
opiskelija
18. 8. 1948
Outokumpu

Kallinen Juho E
metsätyömiehes
2. 8. 1946
Juuka

Kuronen Antti E J
raamisahuri
14. 5. 1946
Tohmajärvi

Kaukoniemi Markku
muusikko
26. 6. 1944
Helsinki

Kokkonen Lauri E
kirvesmies
19. 9. 1946
Juuka

Immonen Pasi V P
myymäläapulainen
3. 10. 1948
Oravikoski

KRH-LINJA

Tupa Ahvola

Huovinen Esko E
konemies
9. 6. 1947
Ilomantsi

Jalkanen Martti E
viilaaja koneistaja
22. 9. 1946
Liperi

Huttunen Jouko E
yo
11. 6. 1946
Outokumpu

Karhu Teuvo K
yo
12. 4. 1947
Paltamo

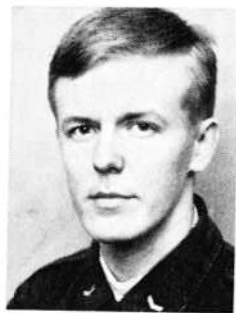
Raassina Seppo A

Larmola Heikki

Mustonen Eero J
ins. opp
7. 5. 1946
Kuopio

Savolainen Vilho O
yo
6. 12. 1945
Vehmersalmi

Ikonen Jouko K
yo
24. 1. 1947
Ilomantsi

Huovinen Terho E O
yo
14. 7. 1947
Sorsakoski

Kinnunen Mauno K
myyjä
19. 8. 1946
Joensuu

Kuosmanen Martti K
yo
10. 9. 1945
Nilsinä

Hyttinen Mauno S
konemyyjä
9. 11. 1947
Polvijärvi kk.

Kamula Juhani M
metalliharj.
24. 12. 1944

Ahponen Lauri K
koneistaja
17. 3. 1946
Joensuu, Mannervaara

Rautiainen Reijo V A
sähköasentaja
15. 8. 1946
Kajaanin mlk.

Antikainen Esko T
opiskelija
24. 8. 1947
Kuopio

Lipponen Erkki O
tehdastyöläinen
3. 6. 1946
Helsingin mlk.

Räsänen Eino A
sähköasentaja
3. 12. 1945
Polvijärvi Hukkala

Tupa Suursaari

Komulainen Eero M
kansakoulunopettaja
13. 4. 1941
Sotkamo

Malinen Teuvo S
koneteknikko
20. 5. 1944
Joensuu

Ryikönen Pekka P O
koneistaja
3. 12. 1947
Suomussalmi

Räsänen Tuomo K
operatööri
23. 6. 1946
Liperi

Väisänen Veikko A
metsätyömies
21. 2. 1946
Niisjä

Sorakunnas Matti J
opiskelija yo
25. 9. 1946
Helsinki 60

PST-LINJA

Tupa Summa

Vatanen E Sakari
maanviljelijä
27. 5. 1946
Tuupovaara

Jokela Pentti
opiskelija
8. 7. 1946
Outokumpu

Toropainen Kari
26. 7. 1946
Tuusjärvi

Eskelinen Pentti
nuor.ulkoj.asent.
17. 5. 1946
Kontiolahi

Leivo Kari
yht. yo opiske.
1. 5. 1946
Siilinjärvi

Sallinen Eero
opisk.
11. 9. 1948
Kuusjärvi

Varis Ahti
10. 2. 1946
Joensuu

Hiltunen Erkki
25. 6. 1946
Liperi

Keränen Aarne
työnjohtaja
29. 5. 1947
Puolanka

Pussinen Veli
opettaja
3. 5. 1941
Tuupovaara

Kinnunen Kaarlo
opisk.
20. 8. 1947
Rääkkylä

Koivula Veijo
tehdastyömies
20. 9. 1946
Pielisjärvi

Orispää Jukka
yo-merkonomi
17. 1. 1946
Kuopio

PST

Kivimäki Teuvo
merkantti
14. 10. 1946
Joensuu

Pesonen Eero
liikeapulainen
1. 8. 1946
Ilomantsi

Koponen Juhani
nuorempi sähköasent.
1. 9. 1946
Kontiolahti

Hirvonen Tauno
opiskelija yo
18. 8. 1945
Kontiolahti

Savolainen Tapio
urakoitsija
5. 6. 1946
Kaavi

Kinnunen Lauri V
maanvilj.
26. 5. 1946
Kontiolahti

Hacklin Martti S
opisk.
6. 1. 1948
Joensuu

VIESTILINJA

Kantasalo Seppo T
auton asentaja
9. 3. 1946
Kuopio

Kainulainen Martti
yo
2. 6. 1946
Kitee

Makkonen Martti
kirvesmies
25. 6. 1946
Liperi

Koitermaa Harri
opiskelija
20. 11. 1946
Joensuu

Karjalainen Veijo A
puh.asentaja
21. 1. 1944
Kajaani

Korhonen Pertti
sulj.päällikkö
1. 7. 1946
Joensuu

Laaninen Kauko
teknikko
11. 5. 1945

Laaninen Raimo
insinööri
8. 3. 1943
Joensuu

Tupa Taipale

Ydinsodankin uhkaa todellisemman vaaran muodostaa köyhien ja rikkaiden maiden välinen laajeneva kUILU.

MAAPALLON KEHITYSOHJELMA

OPP K A KULHIA

ONGELMA

Niin sanotut teollistuneet maat ovat tähän hetkeen mennessä saavuttaneet suhteellisen korkean tiedon, taidon sekä talouden tason, ja kehitys jatkuu kiihtyvällä vauhdilla. Jyrkäksi vastakohtaksi osoittautuvat kehitysmaat. Niihin luetaan kuuluviksi Aasian maat Japania ja Neuvostoliittoa lukuunottamatta, Afrikka, paitsi Etelä-Afrikan tasavalta sekä koko Latinalainen Amerikka. Yhteistä näille monessa suhteessa hyvinkin erilaisille maille on alhainen sivistys- ja elintaso ja kykenemättömyys omin voimin saavuttaa sellaista elintasoa, jonka vallitessa kaikkien kansalaisten perustarpeet tulisivat tyydytyiksi, — jopa kykenemättömyys säilyttää nykyistä tasoa.

— Jos tarkastelemme kehitysmaiden tilannetta kansantulolukujen valossa, huomaamme, että alikehittyneiden maiden kansantulo on sekä absoluuttisesti että suhteellisesti alhainen: Teollisuusmaiden yhteenlaskettu kansantulo on viime vuosina ollut 5—6 kertaa kehitysmaiden yhteenlaskettua kansantuloa suurempi. Kun kehitysmaissa asuu noin kaksi kertaa enemmän väkeä kuin teollisuusmaissa, on teollisuusmaiden kansantulo ollut yli kym-

menkertainen kehitysmäihin verrattuna henkeä kohden laskettuna.

Teollisuusmaiden tuotanto on kasvanut keskimäärin viisi prosenttia vuodessa ja väkiluku noin prosentin. Täten keskimääräinen tuotannon nousu vuodessa henkeä kohti on ollut neljän prosentin vaiheilla. Kehitysmaissa tuotanto on kohonnut noin neljä prosenttia vuodessa — lähes yhtä paljon kuin teollisuusmaissa. Sen sijaan kehitysmaiden väestönkasvu on ollut kahdesta kolmeen ja puoleen prosenttia, joten tuotannon nousu henkeä kohti vuodessa on jäänyt kahteen tai jopa puoleen prosenttiin. On kuitenkin muistettava alueelliset erot: esimerkiksi öljytuottajamaiden suhteellisen suuri ja monien Afrikan maiden pieni kasvu. Vähäiset kasvuprosentit merkitsevät sitä, ettei käytännössä ole havaittavissa suuriakaan konkreettisia merkkejä tapahtuneesta kasvusta. Odotukset saattavat olla suuretkin, ja tällöin pettymykset aiheuttavat helposti levottomuutta ja epävarmuutta, jotka puolestaan lamauttavat taloudellista toimintaa ja samalla tuotannon kasvua.

Maatalous muodostaa useimpien alikehittyneiden alueiden talouden perustan. Poikkeuksina voidaan pitää joitakin suuria öljytuottajamaita. Vaikka väestön valtaosa toimii maatalouden piirissä, ei monessa tapauksessa pystytä tuottamaan kylliksi elintarvikkeita edes oman maan asukkaille, viennistä puhumattakaan. Elintarviketuotannon nousu onkin ollut hitaampaa kuin kokonaistalouden kasvu. Vuonna 1965 maailman elintarviketuotanto ei kasvanut lainkaan, joten henkeä kohti laskettu tuotto peräti

aleni syystä, että väestö samanaikaisesti lisääntyi vähentymättömällä nopeudella. Jos nykyinen kehityssuunta jatkuu, vallitsee muutamien vuosien kuluttua suurissa osissa Aasiaa avoin nälänhätä. Tehoton tuotanto aiheutuu vanhoillisista maanomistusoloista, alkeellisista — jopa tuhansia vuosia vanhoista tuotantomenetelmistä ja -välineistä, heikkotuottoisista kasvilajikkeista ja eläinroduista sekä ahtaista tuotantotavoitteista (kotitarveviljely). Suuri haitta ovat myös erilaiset sairaudet, esimerkiksi malaria. Maataloustuotannon kohottamiseksi tarvitaan useissa maissa maareformi, koneistusta ja rationalisointia sekä terveydenhoidon kehittämistä.

Kehitysmaiden teollisuus on vielä vähäistä ja mikä päinhinta — kasvaa hitaasti, koska on riittämättömästi pääomia ja koulutettua suunnitteluhenkilökuntaa sekä työvoimaa. Kuitenkin juuri teollisuus luo mahdollisuudet nykyaikaisen sosiaalisesti ja poliittisesti elinkelpoisen valtion luomiseksi.

Maatalouden modernisoiminen ja teollisuuden rakentaminen merkitsevat suunnattoman suuria sijoituksia. Lähes kaikki tarvittavat koneet, laitteet, suunnitelmat ja ammattitaitoinen henkilökunta täytyy tuottaa ulkomailta, toisin sanoen teollisuusmaista ja enenevässä määrin myös toisista kehitysmaista. Tämä kaikki on maksettava viennillä hankitulla valuutalla, mikä asettaa kehitysmaiden ulkomaankaupan hyvin ratkaisevaan asemaan taloudellisen kasvun onnistumiseksi. Alikehittyneiden maiden vienti sisältää kuitenkin elimellisiä heikkouksia: viedään usein vain yhtä tai

harvoja tuotteita, tuotteet ovat raaka-aineita tai vain vähän jalostettuja sekä enimmäkseen maataloudesta peräisin. Juuri tämänlaatuiset tuotteet ovat suhdanneherkkiä, alltiita menekki- ja hintavaihteluille. Esimerkiksi vv. 1953—1961 Latinalaisen Amerikan (pois luettuina Venezuela ja Kuuba) päämarkkinoilleen Yhdysvaltoihin viemien tuotteiden hinnat laskivat keskimäärin 20 prosenttia, kun taas Yhdysvalloista tapahtunut tuonti kasvoi hinnaltaan 10 prosenttia. Tapahtunut menetys on suurempi kuin samana aikana saatu ulkomainen apu. Tilanteen korjaamiseksi kehitysmaiden olisi monipuolistettava vientiään, kohotettava tuotteiden jalostusastetta ja samalla saatava teollisuusmaat tinkimään hiukan omista eduistaan — suostumaan kansainvälisiin kaupan järjestelyihin etenkin hintojen vakauttamiseksi.

Taloudellisten epäkohtien ohella alikehittyneillä alueilla on erittäin vaikeita sosiaalisia pulmia. Elinkeinoelämän rakennemuutokset aiheuttavat väestön siirtymistä pois entisestä aineellisesta ja henkisestä ympäristöstään (kaupunkiin muutto) ja tällöin syntyy helposti esimerkiksi työttömyyttä, asuntopulaa, rikollisuutta jne.

Sivistystaso on alhainen: Nykyään yli 40 prosenttia maailman asukkaista on luku- ja kirjoitustaidottomia ja noin puolet maailman lapsista ei pääse osalliseksi kouluopetuksesta. Kaikissa kehitysmaissa on kaksi kertaa vähemmän korkeakouluopiskelijoita kuin Neuvostoliitossa ja Yhdysvalloissa yhteensä (väkilukujen suhde 5:1). Kun ei ole tarpeeksi oppilaitoksia, ei ole voitu kouluttaa riittävästi opettajia, ja kun ei ole opettajia, ei voida koululaitostakaan nopeasti laajentaa.

Laajoilta alueilta puuttuu alkeellisinkin hygieniä ja sen mahdollisuudet. Terveystieteiden alalla on toisen maailmansodan jälkeen saavutettu suurta edistystä, mutta vieläkin monet sairaudet vaivaavat laajoja väestönosia. Lääkäreitä ja hoitohenkilökuntaa ei ole läheskään riittävästi: vain yksi lääkäri 50 000—100 000 asukasta kohti (vrt. Tanskassa yksi lääkäri 700, Suomessa noin 1300 asukasta kohti).

Terveystieteiden edistymisen ansiosta on kuolleisuus alentunut, sillä keskimääräinen elinikä on noussut ja lapsikuolleisuus huomattavasti vähentynyt. Kun syntyvyysluvut ovat samalla pysyneet entisellä korkealla tasollaan, on väestönkasvu suuresti voimistunut. Nykyisin asuu kehitysmaissa vähän yli 2000 miljoonaa ja teollisuusmaissa noin 1000 miljoonaa ihmistä. Jos lisääntyminen jatkuu entistä vauhtia, on 35 vuoden kuluttua kehitysmaissa 5000 miljoonaa ja teollisuusmaissa 1300 miljoonaa asukasta. Tälläkin hetkellä nuo 2000 miljoonaa kärsivät aliravitsemuksesta tai nälästä. Miten käykään tulevaisuudessa — lähivuosina, jos parhailtaan pysähdyksissä olevaa elintarvikkeiden tuotannon kasvua ei kyetä nopeasti lisäämään. Ajatelkaamme, että tuotantoa pystytään kohottamaan tarpeeksi. Eteen tulee uusi ongelma: kuljetus ja jakelu. Elintarvikkeiden tuotanto näet jakaantuu maapallon eri osiin varsin epätasaisesti niin, että vauras vähemmistö tuottaa enemmän, kuin tarvitsee, kun taas puutetta kärsivä enemmistö ei pysty tuottamaan edes omiin tarpeisiinsa. Intian vuosi sitten tapahtuneen nälänhädän aikana ei maan kuljetusverkosto pystynyt suoriutumaan satamiin saapuneiden ulkomaisten elintarvikkeiden jakelusta tyydyttävällä tavalla — vain yhden esimerkin mainitaksemme.

Uudet suuret ikäluokat tarvitsevat kouluja, opettajia, asuntoja, työpaikkoja ja virkistysmahdollisuuksia. Tarvitaan suunnattomasti rahaa, pääomaa. Kehitysmaiden vuotuinen tuotannon ja pääoman lisäys kuluu suureksi osaksi (eräissä tapauksissa kokonaan) väestönkasvun aiheuttamiin menoihin, jolloin elintaso voidaan kohottaa vain vähän tai ei ollenkaan — onpa esitetty mahdollisuus, että elintaso joissakin Latinalaisen Amerikan maissa rupeaa laskemaan, ellei syntyvyyttä pikaisesti saada alenemaan. Seuraava arvio havainnollistaa pulmaa: Jos lasketaan väestönkasvun aiheuttamien kulujen vaativan noin puolet vuotuisesta pääomanmuodostuksesta ja edellytetään nykyisen kehitysavun kaksinkertaistamista, saavuttaisivat kehitysmaat kansantulon viiden prosentin nousulla Länsi-Euroopan vuoden 1964 elintason vasta keskimäärin 80 vuoden kuluttua. Alimmalla tasolla olevat maat, joiden väkiluku on noin yksi kolmasosa ihmiskunnasta, tarvitsisivat samaan suoritukseen 200 vuotta. Viiden prosentin vuotuinen kasvu kansantulossa on vasta YK:n asettama tavoite vuoteen 1970 mennessä saavutettavaksi, ja teollisuusmaat puolestaan ovat ilmoittaneet, etteivät ne voi suurestikaan kohottaa kehitysapua — lähinnä asevarustelujen vaatimien kustannusten takia!

Kuka tahansa huomaa, ettei ainakaan kehitysmaiden väestö voi sietää nykyistä tilannetta ja odotettavissa olevia yhä suurempia vaikeuksia. Jos tilanne ei nopeasti ala korjaantua ja kehitysmaiden asukkaat voivat vertailla olojaan teollisuusmaiden yltäkylläisyyteen ja sellaisiin yrityksiin kuin avaruuslennot ja sotavarustelut, on odotettavissa tyytymättömyyden purkautuminen valtioiden sisäisten levottomuuksien ja sekasorron muodossa. Mitä tästä seuraa, on helppo tajuta, kun tietää, että taloudellista ja henkistä kasvua voi tapahtua vain suhteellisen vakaisissa oloissa. Pois laskuista ei voida jättää myöskään joidenkin valtioiden ryhtymistä laajentumistoimiin. Joka tapauksessa kohdistuisi valkoista rotua vastaan katkera viha, jonka seurauksia on turha lähteä arvailemaan.

MITÄ ON TEHTÄVÄ?

Tietämättömyys ja ammattitaidottomuus, pääoman puute, väestön liikakasvu, maatalous- ja elintarvikepulma, ulkomaankaupan vaikeudet ja poliittinen ja sosiaalinen epävakaisuus muodostavat kehitysmaiden ongelmien noidankehän. Kehä ei murru mistään yksityisestä kohdasta, sillä kaikki osat nivoutuvat kiinteästi toisiinsa. Siksi on kiinnitettävä huomio yhtäaikaaisesti jokaiseen kohtaan.

Pyrkimyksenä on elintason kohottaminen. Tällöin pitää henkeä kohti laskettua tuotantoa saada kohotetuksi niin, että syntyy omalla painollaan eteenpäin kehittyvä talous. Aluksi tulee järjeistää maatalous elintarvikkeiden riittämisen takaamiseksi ja maatalousväestön aseman paranta-

miseksi. Samalla on välttämätöntä luoda työpaikkoja maataloudesta vapautuvalle väestölle. Siksi on perustettava teollisuutta. Tuotantoa ja vientiä olisi monipuolistettava ja ulkomaankauppa tulisi etenkin vientihintojen osalta vakauttaa. Edellä mainitut toimenpiteet kiihdyttäisivät pääoman muodostusta ja mahdollistaisivat vähitellen sosiaaliin uudistuksiin ryhtymisen ja ulkomaisen velkataakan keventämisen. Väestön hillitön kasvu ei saisi niellä saavutettuja tuloksia, ja sen tähden olisi laajamittainen syntyvyyden säännöstely nopeasti yritettävä toteuttaa. Syntyvyyden säännöstely, kuten muutkin uudistustoimet kohtavat kuitenkin suuria vaikeuksia ennakkoluulojen, uskomusten ja uskonnollisten käsitysten taholta. Elintärkeitten toimien onnistuminen vaatii siten asenteiden avartumista ja tietämyksen lisäämistä; sivistys- ja koulutustason kohottaminen onkin koko kehitysprosessin olennaisin osa.

Linjat näyttävät selviltä. — Millainen on arkitodellisuus? Kehitysmaat eivät yksin pysty toimimaan, koska niillä ei ole vanhastaan tarpeellisia pääomia eikä koulutettua henkilöstöä. Ulkopuolinen apu ja tuki on välttämätöntä, ja

niinpä teollisuusmaat ovatkin toisen maailmansodan jälkeen — erityisesti 1950-luvun lopussa ja 1960-luvulla antaneet niin sanottua kehitysapua. Apu voi olla joko teknistä — uudistuksille välttämättömän tiedon ja taidon lisäämiseen tähtäävää tai taloudellista — lahjoja, korottomia tai halpakorkoisia lainoja sekä normaalikorkoisia lainoja. Apu voidaan antaa bilateraalisesti eli kahdenkeskisesti tai multilateraalisesti eli monenkeskisesti. Multilateraalinen apu tulee saajalle jonkin kansainvälisen järjestön kautta, jolloin autettava ei joudu alttiiksi jonkin yksityisen valtion etupyrkimyksille eikä jää kiitollisuudenvelkaan tietylle maalle.

Yhdistyneet Kansakunnat on julistanut kuluvan vuosikymmenen kehityksen vuosikymmeneksi ja on asettanut teollisuusmaiden kehitysavun tavoitteeksi ainakin yksi pro-

senttia kansantulosta. Tämä määrä on saavutettu noin 90-prosenttisesti vuonna 1964, sen sijaan että vuonna 1965 virallinen kehitysapu oli enää 0,6 prosenttia antajamaiden kansantulosta. (Käytetty summa pysyi jokseenkin entisellään.) Kahdeksan prosenttia avusta oli multilateraalista — melko vähän, kun muistamme, että kehitysmaat katsovat monenkeskisen avun miellyttävämmäksi menetelmäksi. Bilateraalisen avun suosio aiheutuu antajan osalle tulevista poliittisista, kaupallisista tai muista eduista.

Suomen osuus on toistaiseksi ollut suorastaan häpeällisen pieni: vain 0,035 prosenttia kansantulosta, noin 6 miljoonaa markkaa. On varmaa, että summa nousee tulevaisuudessa, sillä Suomi on hyväksynyt yhden prosentin kehitysaputavoitteen kansantulosta laskien ja yleinen mielipide kotimaassa sekä ulkomailla ei ajan pitkään voi sietää jälkeenjääneisyyttämme tässä suhteessa. Suomen antamasta avusta oli bilateraalista ja pohjoismaista noin yksi viidesosa sekä multilateraalista neljä viidesosaa.

Jotta kehitysmaissa saataisiin aikaan taloudellinen kasvu, joka henkeä kohden laskettuna olisi vain noin puolet teollisuusmaiden kasvusta, täytyisi nykyisen 9 miljardin dollarin suuruisen kehitysavun kaksinkertaistaa tai vastaavan lisäpääoman syntyä kauppapoliittisilla järjestelyillä. Teollisuusmaat eivät kuitenkaan ole aina tarpeeksi halukkaita ja kykeneviä auttamaan niin paljon kuin pitäisi — vedotaan asevarustelujen tuomaan taakkaan: 140 miljardia dollaria vuodessa koko maailmassa eli noin viisitoistakertainen määrä kehitysapuun verrattuna. Haittana ovat myös eräiden maiden omat taloudelliset vaikeudet. Jos vihdoin haluttaisiin ruveta kaventamaan kehitysmaiden ja teollisuusmaiden elintasoeroja, olisi kehitysapua lisättävä huomattavasti voimakkaammin, kuin vain kaksinkertaistaa se.

Jos maailman kehitysongelma halutaan ratkaista myönteisellä tavalla, tarvitaan nykyistä paljon suurempia ponnisteluja. Eri maiden toimenpiteet riippuvat paljolti hallituksen asenteesta, mutta monissa maissa, esimerkiksi Suomessa, määrää viimekädessä vapaasti muodostuva kansalaismielipide hallituksenkin toimet.

— Kansalaismielipide muodostuu jokaisen yksilön mielipiteistä; vastuu on yksityisen ihmisen käsissä.

LOPUSSA

OPPILASKUNNAN
PUHEENJOHTAJA
OPP KOMULAINEN

kiitos seisoo . . .

— kuuluu sanonta ja niin seisoo tämänkin muottiin valitun julkaisun lopussa. Sitä ennen kuitenkin pari sanaa oppilaskuntatyöstä.

Reservialupseerikoulussa oppilaskunnan tarkoituksena uuden sääntöehdotuksen mukaan on

- lujittaa jäsentensä maanpuolustustahtoa ja -henkeä,
- kasvattaa heihin pysyvä ja kestävä rakkaus isänmaahan ja sen kansaan,
- edistää jäsentensä vapaita harrastuksia ja henkistä vireyttä,

- kohottaa heidän ruumiillista kuntoaan, sekä
- lujittaa heidän yhteenkuuluvaisuuden tunnettaan.

Edellisestä ilmenee, että oppilaskunnalle asetettu tehtävä on laaja. Valitettavasti tila ei salli lähemmin pohtia ohjelman toteuttamismahdollisuuksia käytännössä. Todetakoon vain, että opiskelu, jota yleensä pidetään oppilaskuntatyön pahimpana häiritsijänä, vaatii näin lyhyellä ja asiapitoisella kurssilla päähuomion.

Oppilaskunta on joutunut toimimaan sikäli eräänlaisessa vaihettumiskaudessa, että kurssin aikana on puolustusvoimissa alettu kokeilla uutta lomasysteemiä. Vaikuttaa siltä, että se vähentää oppilaskunnan toimintamahdollisuuksia, mutta toisaalta myös tarvetta varsinkin ajanvieteohjelman järjestämiseen. Silti oppilaskunta ei ole suinkaan käynyt tarpeettomaksi ja jäsenten valtaosan passiivisuudelle työtä kohtaan saattaa parempi selitys olla luontainen laiskuus kuin vapaat sunnuntait.

Kuluneen kurssin kohdalla toiminta alkoi hieman kankeasti, mihin osaltaan lienee vaikuttanut puheenjohtajan pitkä poissaolo. Sensijaan kurssin loppupuolella toiminta on ollut verrattain vilkasta. Se on ehkä pääasiassa suuntautunut henkisille aloille, mikä nähdäkseni on tarkoituksenmukaisinta silloin, kun koulussa fyysinen kunto pakotakin tulee asetetuksi henkisen edelle. Kuitenkin myös liikunnallinen puoli on ollut ohjelmassa muutenkin kuin kretonkiin nojaamisen muodossa. Tosin mainittu nojailu näyttää olevan ainoa toimintamuoto, johon lähes kaikki tulevat mukaan — vapaaehtoisesti. Totuushan on, että kaikkien jäsenten toimintaan vetäminen on unelma, joka ei koskaan toteudu missään yhdistyksessä. Oppilaskunnan toimihenkilöille ei pienien vaikeuksien kanssa painiminen liene tuonut harmaita hiuksia, vaan lisää kokemusta ja itseluottamusta yhteisten asioiden hoidossa. Tässä mielessä uskon työn palvelleen myös ryhmänjohtajakoulutusta.

Lopuksi kiitokset kurssin puolesta kouluttajille, etenkin koulun johtajalle, vääpelille ja oppilaskunnan kuraatorille, sekä omasta puolestani myös tovereille. Hymyillään kun tavataan.

PKO
POHJOIS-KARJALAN
OSUUSLIIKE

*Oy Kemiläinen
Autoliike*

JOENSUU PUH. VAIHDE 24 151
KAUPPAKATU 8-10 TELKÄNTIE 2

- auto ja traktorimyynti
- varaosamyynti
- konttori
- huoltokorjaamo
- autokoulu

Joensuun Kiitoautot Oy

RANTAKATU 15 — PUH. 23 498

- Muutto- ym. kuljetuksia linjalla:
- Joensuu—Helsinki—Joensuu
- Joensuu—Turku—Joensuu

Volkswagen piirimyyjä:

Joensuun Autokalusto

JOENSUU TORIKATU 11

Keskus Joensuun keskustassa

Rotilainen Oy

Hyvää palvelua vuodesta 1886

KURSSIJUHLAAN

BOSTONIT

LAHJOITTI

amer

tupakka

**KIITÄMME
ILMOITTAJIAMME**

RAUK:n OPPILASKUNTA

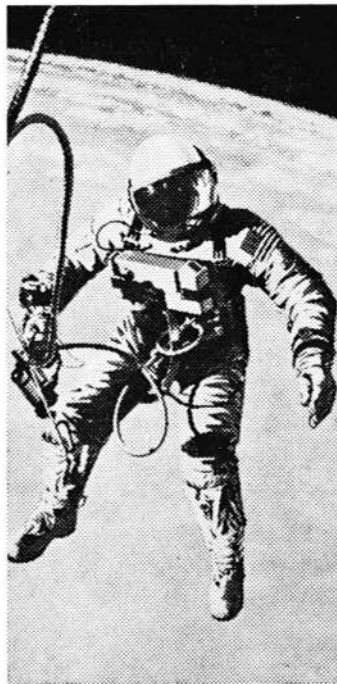
VARUSMIES- ALENNUS **50%**

Varusmiesalennus on voimassa toistaiseksi ja siihen on oikeutettu vain varusmiespalvelustaan suorittava henkilö, joka lentolippua ostaessaan esittää ja luovuttaa lipunmyyjälle sotilasyksikön antaman todistuksen (Aero O/Y:n todistuslomake), joka on yksikön päällikön tai väikapelin allekirjoittama. Varusmiesalennus, 50 % normaalista menoopaluhinnasta, myönnetään periaatteessa vain menopalumatkoille koti- ja palveluspaikkakuntaa lähinnä sijaitsevien lentoasemien välillä. Kuitenkin tapauksissa, joissa on olemassa vain yhdensuunnan lentoyhteys, myönnetään ko. alennus myös menolipun käsittävälle lentomatkalta. Kutakin lentovuoroa kohti varataan yhteensä 4 varusmies- ja opiskelijapaikkaa. Varusmiesalennuksen yhteydessä ei myönnetä muita alennuksia.

AERO OY

**TAVOITTEET
ON AINA
ASETETTAVA
KORKEALLE**

TIILI OSUUSKASSASSA TAKAA SEN,
ETTEI SUUREMPIA »SUUTAREITA»
PÄKSE SYNTYMKÄÄN OLTIHNPÄ SITTEN
ARMELJASSA TAI SIVILISSÄ

*Kuten
Gemini-astronautit
Tekin voitte luottaa
Omega-tarkkuuteen*

Käykää valitsemassa laajasta
valikoimastamme oma Omeganne.

KULTAPISTE
KOSKIKATU 5 PUH. 24 944 keskisekunti.

Kuvassa Omega Sea-
master 166 022 Päiväri,
automaattiveto, vesitiivis.

Painettu sana on

ajatuksen ase -

käytä sitä tehokkaasti!

Pohjois-Karjalan Kirjapaino Oy

K. KAHILAN
LEIPOMO JA KAHVILA

KESKUSOSUUSLIIKE
HANKKIJA

AINA AJAN TASALLA *asusteliike*
KEKALE KAUPPAK 24
JOENSUU

VAASAN
leipää

JOENSUUN SARJALUKKO
J. LOUKIAINEN, Kauppakatu 16, Joensuu
Puh. 23770, — Täydellinen Abloy- ja Hilti-huolto

Rengas-Apu

O. NUUTINEN, Joensuu, Teollisuusk. 11, ☎ 23768

MARTTI MONONEN
Oy Sinebryhoff Ab:n Joensuun piirin edustaja

T:mi

Ka-Si

Rantakatu 15, Joensuu, puh. 22971

AUTO-KARJALA

Joensuu, Teollisuuskatu 1, puh. sarja 22801

POHJOLAN

om. J. Repo

JOENSUU

Rengas

PASSIKUVAT — FILMIT JA KUVAT
nopeasti - edullisesti.

Täydellinen alan erikoisliike
FOTO-PISTE Kirkkokatu 27, puh. 24530

HANKKIJA

OSTOPISTE ★ KIHLAT ★ KORUT
KESKIPISTE ★ KELLOT ★ KAMERAT
KOSKIKATU 5, puh. 24944 Vanhan Apteekin vieressä

Joensuun Erä-Urheilu, Niskakatu 11

Joensuun Liha

Karjalainen Kauppa-Aitta

Arvi A. Lallukka, Kirkkokatu 25

Tuomo Heiskanen, Koskikatu 7, Joensuu

Punaisen Ristin Lounaskahvila

Joensuu, Siltakatu 10

Keijon-Kello, Joensuu, Kauppakatu 32

Merkonomitoimisto Sakari Konttinen

Otto P. Hiltunen, Länsikatu 49, puh. 23457

SUOMALAIS-SAKSALAISEN
KAUKOPARTION
HUIPPUVAARALLINEN
TEHTÄVÄ MUURMANNIN
RADAN VARRESSA

UULA AAPA

**Tuhoon tuomittu
partio**

232 s. 12/15:—

Otava

**autovakuutusten
laatumerkiksi
POHJOLA**

SUPERLON
ampuma-alusta

oikea
materiaali
tutkittu
rakenne
**HUIPPUAMPUJIEMME
KOKEILEMA JA HYVÄKSYMÄ**

Huipputuloksiin
hyvin varustein
ampuma-alustaksi Superlon

Valmistaja: SOK Rauman tehtaat
Myynti:

SOK OSUUSKAUPAT
TAVARATALOT

39/ko

9844/m

Kaupinsoituri

Joensuun kaupunginkirjasto -
Pohjois-Karjalan maakuntakirjasto

167N00138188

LUKULOMALLA

vihreät kirjaimet tanssivat
pisteet venyvät viivoiksi
pilkut katoavat kirjainviidakkoon
huutomerkki kiipeää taivaaseen
ne kaikki etsivät kysymysmerkkiä
jota ei enää ole;
se kuoli katseiden ristitulessa
ja haudattiin hiljaisuuden jälkeen
kukaan ei halua tietää mitä
huomenna tapahtuu
kysymysmerkki on poissa
väsyttää...
kiipeän ajatusviivalle nukkumaan...

